

AGATHA CHRISTIE

Η δοκιμασία της αθωότητας

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η δοκιμασία της αθωότητας**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Ordeal by Innocence*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1958. All rights reserved.
The AC Monogram Logo is a trade mark, and AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάιος 2019, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3072-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3073-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfofosi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Η δοκιμασία της αθωότητας

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Στον Μπίλι Κόλινς
με αγάπη και ευγνωμοσύνη

Εάν πω ότι είμαι δίκαιος, το στόμα μου θα ασεβήσει.

Συγκλονίζομαι σε όλα μου τα μέλη, διότι γνωρίζω
ότι δε θα με καταστήσεις ανένοχο.

Ιώβ

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η Δοκιμασία της αθωότητας κυκλοφόρησε στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1958, ενώ προηγουμένως μια συντομευμένη εκδοχή της είχε δημοσιευτεί σε συνέχειες στο περιοδικό John Bull.

Είναι από τα έργα που σηματοδοτούν μια αλλαγή στο στυλ της Κρίστι, καθώς σε αυτό την απασχολούν περισσότερο η ψυχολογική εμβάθυνση, ο διάλογος, ο ρόλος της μνήμης και ο τρόπος που καθένας συλλαμβάνει την πραγματικότητα διαφορετικά. Η κριτική γι' αυτούς τους λόγους το υποδέχτηκε αρχικά αμήχανα: «Τι απέγιναν η ζωηράδα και η αναζωογονητικά καλή διάθεση με την οποία παιζόταν ως τώρα το παιχνίδι; Η Δοκιμασία της αθωότητας ξεγλιστράει από την εύθυμη αρένα προς κάτι που μοιάζει περισσότερο με ψυχολογικό μυθιστόρημα», έγραψε ο κριτικός του Times Literary Supplement. Ωστόσο, ο χρόνος δικαίωσε την επιλογή της συγγραφέως, καθώς η πιο σύνθετη και διεισδυτική οπτική του αγαπήθηκε από το κοινό. Η ίδια το κατέτασσε στα έργα της που την ικανοποιούσαν περισσότερο.

Το 1984 το βιβλίο μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο, με πρωταγωνιστές τον Ντόναλντ Σάδερλαντ, τη Φέι Ντάναγουεϊ και τον Κρίστοφερ Πλάμερ.

Το 2007, εντάχθηκε στη σειρά Marple του ITV με την προσθήκη της Μις Μαργκλ στην υπόθεση, την οποία ενσάρκωνε η Τζέραλτιν Μακγιούαν.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε και ως graphic novel το 2006, δια-

σκευάστηκε σε θεατρικό που παίχτηκε στη Νέα Υόρκη το 2007, ενώ μεταδόθηκε και από το ραδιόφωνο του BBC το 2014.

Το 2018 έγινε μίνι σειρά για την τηλεόραση του BBC, με ένα καστ πρώτης γραμμής, που περιελάμβανε τους Μπιλ Νίγκι, Έλινορ Τόμλινσον και Άννα Τσάνσελορ.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Άρθουρ Κάλγκαρι

Γεωφυσικός. Φτάνει στην έπαυλη των Αρτζάιλ με μια πληροφορία που θα αλλάξει όλα τα δεδομένα της ζωής των ενοίκων της. Μετά την ανατροπή, θα προσπαθήσει να διαλευκάνει τη δολοφονία της Ρέιτσελ Αρτζάιλ.

Ρέιτσελ Αρτζάιλ

Το θύμα. Πλούσια, έχει υιοθετήσει πέντε παιδιά επειδή δεν μπορεί να κάνει δικά της.

Λίο Αρτζάιλ

Σύζυγος της Ρέιτσελ, καθηγητής στην Οξφόρδη. Ερωτεύεται την γραμματέα του, την Γκουέντα Βον, και τον ερωτεύεται κι αυτή.

Μέρι Ντουράντ

Η μεγαλύτερη από τα υιοθετημένα παιδιά των Αρτζάιλ, παντρεμένη με τον Φίλιπ Ντουράντ.

Φίλιπ Ντουράντ

Σύζυγος της Μέρι Ντουράντ, έχει παράλυση στα πόδια από πολιομυελίτιδα. Μετά την ανακοίνωση του Κάλγκαρι προσπαθεί να ανακαλύψει ποιος είναι ο δολοφόνος.

Μάικλ ή Μίκι Αρτζάιλ

Ένα από τα υιοθετημένα παιδιά των Αρτζάιλ. Μισεί τη Ρέιτσελ Αρτζάιλ.

Έστερ Αρτζάιλ

Υιοθετημένη από τους Αρτζάιλ. Έχει δεσμό με τον Ντόναλντ Κρεγκ, αλλά χωρίζει επειδή εκείνος δεν είναι σίγουρος για την αθωότητά της.

Κριστίνα ή Τίνα Αρτζάιλ

Υιοθετημένη κόρη των Αρτζάιλ.

Τζάκο Αρτζάιλ

Άλλο ένα από τα υιοθετημένα παιδιά των Αρτζάιλ, δύσκολος χαρακτήρας, με παραβατική συμπεριφορά. Καταδικάζεται για τον φόνο της μητέρας του και πεθαίνει στη φυλακή από πνευμονία.

Κίρστεν Λίντστρομ

Σουηδή ηλικιωμένη νοσοκόμα, που ζει στην έπαυλη των Αρτζάιλ.

Γκουέντα Βον

Γραμματέας του Λίο Αρτζάιλ, ερωτευμένη μαζί του. Μετά τον θάνατο της Ρέιτσελ Αρτζάιλ σχεδιάζουν να παντρευτούν, αλλά δεν προχωρούν μετά την ανατροπή που φέρνει στη ζωή τους ο Κάλγκαρι.

Επιθεωρητής Χιούις

Ο αστυνομικός που ερευνά την υπόθεση.

Δόκτωρ Μακμάστερ

Συνταξιούχος γιατρός της περιοχής, δίνει πληροφορίες στον Κάλγκαρι για τα μέλη της οικογένειας.

Άντριου Μάρσαλ

Δικηγόρος των Αρτζάιλ, υπερασπίστηκε τον Τζάκο στη δίκη.

Ντόναλντ Κρεγκ

Γιατρός, διάδοχος του Μακμάστερ, έχει δεσμό με την Έστερ, αλλά χωρίζουν όταν εκείνη βλέπει ότι ο Κρεγκ δεν είναι σίγουρος για την αθωότητά της.

Μορίν Κλεγκ

Η σύζυγος του Τζάκο Αρτζάιλ.

Ήταν σούρουπο όταν έφτασε στο πορθμείο. Θα μπορούσε να είχε φτάσει πολύ νωρίτερα. Η αλήθεια είναι ότι το ανέβαλλε όσο περισσότερο μπορούσε.

Πρώτα το μεσημεριανό γεύμα με φίλους του στο Ρέντκι, η ανάλαφρη κουβέντα πηδώντας από θέμα σε θέμα, η ανταλλαγή κουτσομπολιών για κοινούς φίλους... Στην πραγματικότητα, τα έκανε όλα αυτά επειδή προσπαθούσε να αποφύγει αυτό που έπρεπε να κάνει. Οι φίλοι του τον κάλεσαν να μείνει για τσάι και δέχθηκε. Όμως τελικά ήρθε η ώρα που κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να το αναβάλει άλλο.

Το αυτοκίνητο που είχε μισθώσει τον περίμενε. Αποχαιρέτησε τους φίλους του κι έφυγε για να διανύσει τα δέκα χιλιόμετρα στον πολυσύχναστο παραλιακό δρόμο και μετά σε έναν μικρότερο δρόμο προς την ενδοχώρα, που περνούσε μέσα από μια δασώδη περιοχή και κατέληγε σε μια μικρή πέτρινη προβλήτα στο ποτάμι.

Υπήρχε μια μεγάλη καμπάνα εκεί και ο οδηγός του αυτοκινήτου τη χτύπησε δυνατά για να καλέσει το πορθμείο από την απέναντι όχθη.

«Θέλετε να περιμένω, κύριε;»

«Όχι», είπε ο Άρθουρ Κάλγκαρι. «Έχω ειδοποιήσει να έρθει ένα αυτοκίνητο να με πάρει από εκεί σε μία ώρα και να με πάει στο Ντράιμουθ».

Ο οδηγός πήρε τον ναύλο και το φιλοδώρημά του. Κοίταξε στην

απέναντι όχθη μέσα στο μισοσκόταδο. «Έρχεται το πορθμείο, κύριε».

Καληνύχτισε ευγενικά, γύρισε το αυτοκίνητο και απομακρύνθηκε ανεβαίνοντας τον λόφο. Ο Άρθουρ Κάλγκαρι έμεινε μόνος να περιμένει στην προβλήτα· μόνος με τις σκέψεις του και την ανησυχία του για όσα τον περίμεναν. *Πόσο άγριο είναι το τοπίο εδώ*, σκέφτηκε. Νόμιζες ότι βρισκόσουν σε σκοτσέζικη λίμνη σε κάποια μακρινή περιοχή. Κι όμως, μόλις μερικά χιλιόμετρα μακριά ήταν τα ξενοδοχεία, τα μαγαζιά, τα μπαρ και ο κόσμος του Ρέντκι. Αναλογίστηκε –όχι πρώτη φορά– τις τεράστιες αντιθέσεις της αγγλικής υπαίθρου.

Άκουσε τον απαλό παφλασμό των κυμάτων από τα κουπιά του πορθμείου, καθώς η βάρκα πλησίασε και πλεύρισε στη μικρή προβλήτα. Ο Άρθουρ Κάλγκαρι κατέβηκε τη ράμπα και μπήκε στη βάρκα, ενώ ο βαρκάρης την κρατούσε σταθερή με ένα κοντάρι. Ήταν ηλικιωμένος και έδωσε στον Κάλγκαρι την παράξενη εντύπωση ότι αυτός και η βάρκα του ήταν ενωμένοι, ένα αδιάσπαστο σύνολο.

Ένας μικρός παγερός άνεμος ήρθε θροϊζοντας από τη θάλασσα καθώς ξεκινούσαν.

«Κάνει ψύχρα απόψε», είπε ο βαρκάρης.

Ο Κάλγκαρι έδωσε την κατάλληλη απάντηση. Στη συνέχεια συμφώνησε ότι έκανε πιο πολύ κρύο από χθες.

Διέκρινε –ή του φάνηκε ότι διέκρινε– μια συγκαλυμμένη περιέργεια στα μάτια του βαρκάρη. Ήταν ξένος και ερχόταν εδώ όταν τελείωνε η τουριστική σεζόν. Επιπλέον, αυτός ο ξένος περνούσε απέναντι σε ασυνήθιστη ώρα – πολύ αργά για να πει μόνο ένα τσάι ή έναν καφέ στην παραλία. Δεν είχε αποσκευές, έτσι δεν μπορεί να ερχόταν για να μείνει. (Γιατί, αναρωτήθηκε ο Κάλγκαρι, είχε έρθει τόσο αργά; Ήταν πραγματικά επειδή υποσυνείδητα προσπαθούσε να αναβάλει αυτή τη στιγμή, αφήνοντας για την τελευταία ώρα αυτό που έπρεπε να κάνει;) Η διάβαση του ποταμού Ρουβίκωνα... η σκέψη του πήγε στον άλλο ποταμό, τον Τάμεση.

Θυμήθηκε ότι κοιτούσε τον Τάμεση χωρίς να τον βλέπει (είχε γίνει αυτό όντως μόλις χθες;) και μετά γύρισε για να κοιτάξει πά-

λι τον άνδρα που καθόταν απέναντί του στο τραπέζι. Στοχαστικά μάτια, με μια έκφραση που ο Κάλγκαρι δεν μπορούσε να καταλάβει: επιφυλακτικότητα, θα έλεγε κανείς: σαν να σκεφτόταν κάτι, όμως δεν ήθελε να το πει...

Φαντάζομαι, σκέφτηκε, μαθαίνουν να μη δείχνουν ποτέ τι σκέφτονται.

Όλη αυτή η υπόθεση ήταν φρικτή, αν το καλοσκεφτόσουν. Έπρεπε να κάνει αυτό που θεωρούσε καθήκον του – και μετά να το ξεχάσει!

Συνοφρυώθηκε καθώς θυμήθηκε τη χθεσινή συζήτηση. Εκείνη η ευχάριστη, ήρεμη, ουδέτερη φωνή να λέει:

«Είστε απόλυτα αποφασισμένος για τις ενέργειές σας, δόκτωρ Κάλγκαρι;»

Αυτός απάντησε παθιασμένα. «Τι άλλο μπορώ να κάνω; Το καταλαβαίνετε αυτό, έτσι δεν είναι; Πρέπει να συμφωνείτε κι εσείς. Είναι αδύνατον να το αποφύγω».

Όμως δεν είχε καταλάβει την έκφραση σε εκείνα τα απόμακρα γκριζα μάτια και είχε νιώσει κάποια αμυδρή απορία με την απάντησή του.

«Πρέπει κανείς να εξετάζει όλα όσα έχουν σχέση με ένα θέμα, να λαμβάνει υπόψη του όλες τις πτυχές του».

«Μα, σίγουρα, δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο μία πτυχή από την άποψη της δικαιοσύνης, έτσι δεν είναι;»

Ο Κάλγκαρι είχε μιλήσει με πάθος, νομίζοντας για μια στιγμή ότι η φράση του συνομιλητή του ήταν μια ανάρμοστη συμβουλή να... αποσιωπήσει το πράγμα.

«Από μια άποψη, ναι. Όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά, ξέρετε. Δεν αφορούν μόνο... ας πούμε... τη δικαιοσύνη».

«Δε συμφωνώ. Πρέπει να σκεφτούμε την οικογένεια».

Και ο άλλος είχε πει αμέσως: «Βεβαίως... Ναι, αυτό είναι σίγουρο. Ακριβώς την οικογένεια σκεφτόμουν».

Ο Κάλγκαρι το θεώρησε ανοησία αυτό! Γιατί αν σκεφτόταν πραγματικά την οικογένεια...

Όμως ο άλλος, χωρίς να αλλάξει τον ευχάριστο τόνο του, συμπλήρωσε άμεσα: «Το πράγμα εξαρτάται ολοκληρωτικά από εσάς, δόκτωρ Κάλγκαρι. Φυσικά πρέπει να κάνετε αυτό που θεωρείτε ότι σας υπαγορεύει το καθήκον».

Η βάρκα έφτασε στην όχθη. Είχε διαβεί τον Ρουβίκωνα.

«Τέσσερις πένες, κύριε», είπε ο βαρκάρης με τη χαρακτηριστική προφορά της νοτιοδυτικής Αγγλίας. «Θέλετε να επιστρέψετε;»

«Όχι», απάντησε ο Κάλγκαρι. «Δεν υπάρχει επιστροφή». (Πόσο μοιραία ακούστηκαν αυτά τα λόγια!)

Πλήρωσε και μετά ρώτησε: «Ξέρετε ένα σπίτι που λέγεται Σάνι Πόιντ;»

Αμέσως η περιέργεια έπαψε να είναι συγκαλυμμένη. Το ενδιαφέρον στα μάτια του γέρου φούντωσε, έγινε ακόρταγο.

«Ναι, βέβαια. Είναι εκεί πάνω, στα δεξιά σας. Φαίνεται λίγο ανάμεσα σε εκείνα τα δέντρα. Θα ανεβείτε τον λόφο και τον δρόμο στα δεξιά, και μετά θα πάρετε τον καινούργιο δρόμο που περνά μέσα από το συγκρότημα. Είναι το τελευταίο σπίτι, στο τέρμα».

«Ευχαριστώ».

«Είπατε το Σάνι Πόιντ, έτσι δεν είναι, κύριε; Εκεί που η κυρία Αρτζάιλ...»

«Ναι, ναι», τον έκοψε ο Κάλγκαρι. Δεν ήθελε να το συζητήσει. «Σάνι Πόιντ».

Τα χείλια του βαρκάρη συσπάστηκαν σε ένα αργό και μάλλον παράξενο χαμόγελο. Ξαφνικά έμοιαζε με γέρικο πονηρό σάτυρο.

«Έτσι το είχε ονομάσει το σπίτι η κυρία Αρτζάιλ στον πόλεμο. Ήταν καινούργιο τότε, μόλις είχε χτιστεί... και δεν είχε όνομα. Όμως το μέρος όπου είναι χτισμένο... αυτή η γλώσσα ξηράς... αυτό λέγεται Βάιπερς Πόιντ, το Ακρωτήριο της Οχιάς! Όμως δεν της άρεσε να δώσει αυτό το όνομα στο σπίτι της. Έτσι το έβγαλε Σάνι Πόιντ, Ηλιόλουστο Ακρωτήριο. Όμως εμείς όλοι το λέμε Βάιπερς Πόιντ».

Ο Κάλγκαρι τον ευχαρίστησε απότομα, τον καληνύχτισε και άρχισε να ανεβαίνει τον λόφο. Όλοι ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους, όμως είχε την αίσθηση ότι αόρατα μάτια τον παρακολουθούσαν

από τα παράθυρα, ξέροντας πού πήγαινε και λέγοντας μεταξύ τους:
Πηγαίνει στο Βάιπερς Πόιντ...

Βάιπερς Πόιντ. Πόσο φρικτά ταιριαστό πρέπει να τους φάνηκε αυτό το όνομα...

Γιατί πιο αιχμηρό κι απ' του φιδιού τα δόντια είναι το ακάρι-στο παιδί...

Έδιωξε απότομα αυτές τις σκέψεις. Έπρεπε να συγκεντρωθεί και να αποφασίσει τι ακριβώς θα έλεγε...

Ο Κάλγκαρι έφτασε στο τέλος του όμορφου καινούργιου δρόμου με τα ωραία νεόδμητα σπίτια δεξιά κι αριστερά, καθένα με μισό στρέμμα κήπο. Βραχόφυτα, χρυσάνθεμα, τριαντάφυλλα, σάλβιες, γεράνια – κάθε ιδιοκτήτης επεδείκνυε τις δικές του κηπουρικές προτιμήσεις.

Στο τέλος του δρόμου υπήρχε μια καγκελόπορτα με την επιγραφή *ΣΑΝΙ ΠΟΪΝΤ* με γοτθικά γράμματα. Την άνοιξε, πέρασε μέσα και ακολούθησε τον μικρό δρόμο ως την είσοδο. Το σπίτι μπροστά του ήταν ένα καλοχτισμένο σύγχρονο οικοδόμημα με αετώματα και βεράντα, αλλά χωρίς χαρακτήρα. Θα μπορούσε να βρίσκεται σε οποιοδήποτε αριστοκρατικό προάστιο ή σε κάποιο καινούργιο οικιστικό συγκρότημα οπουδήποτε. Κατά τη γνώμη του Κάλγκαρι, δεν του άξιζε να έχει τέτοια θέα. Γιατί η θέα ήταν υπέροχη. Το ποτάμι εδώ έκανε έναν μαϊάνδρο, που σχημάτιζε το ακρωτήριο. Απέναντι υψώνονταν δασωμένοι λόφοι. Πιο πάνω, στα αριστερά, υπήρχε ακόμη μία στροφή του ποταμού, με λιβάδια και περιβόλια σε κάποια απόσταση.

Ο Κάλγκαρι κοίταξε για λίγο δεξιά κι αριστερά το ποτάμι. Θα έπρεπε κάποιος να χτίσει ένα κάστρο εδώ, σκέφτηκε, ένα εξωφρενικό, γελοίο κάστρο του παραμυθιού! Από εκείνα που είναι φτιαγμένα από κέικ ή γλάσο. Αλλά, αντί γι' αυτό, υπήρχαν ένα καλόγουστο οικοδόμημα, αυτοσυγκράτηση, μετριοπάθεια – άφθονο χρήμα, αλλά καμία φαντασία.

Φυσικά, δεν έφταιγαν οι Αρτζάιλ γι' αυτό. Αυτοί απλώς αγόρα-

σαν το σπίτι, δεν το έχτισαν. Όμως ένας από αυτούς (η κυρία Αρτζάιλ;) το είχε διαλέξει...

«Δε γίνεται να το αναβάλλεις άλλο...» είπε στον εαυτό του και πάτησε το ηλεκτρικό κουδούνι δίπλα στην πόρτα.

Περίμενε. Έπειτα από ένα λογικό διάστημα το πάτησε ξανά.

Δεν άκουσε βήματα μέσα, όμως ξαφνικά άνοιξε η πόρτα χωρίς προειδοποίηση.

Έκανε ένα βήμα πίσω ξαφνιασμένος. Έτσι όπως οργιάζε ήδη η φαντασία του, του φάνηκε σαν να στεκόταν μπροστά του η ίδια η Τραγωδία. Ήταν ένα νεανικό γυναικείο πρόσωπο – και, πραγματικά, η ουσία της τραγωδίας ήταν ακριβώς τα νιάτα της... Η Τραγική Μάσκα, σκέφτηκε ο Κάλγκαρι, πρέπει πάντα να είναι μια μάσκα νεανική... Ανήμπορη, προκαθορισμένη από τη μοίρα, με την καταδίκη να πλησιάζει από το μέλλον...

Συγκεντρώθηκε πάλι και σκέφτηκε: *ιρλανδικός τύπος*. Τα σκούρα γαλάζια μάτια, οι μαύροι κύκλοι από κάτω, τα ανασηκωμένα μαύρα μαλλιά, η πένθιμη ομορφιά των οστών του προσώπου και των ζυγωματικών της...

Η κοπέλα τον κοιτούσε – νέα, επιφυλακτική, εχθρική.

«Ναι, τι θέλετε;» ρώτησε.

«Είναι εδώ ο κύριος Αρτζάιλ;» ρώτησε ο Κάλγκαρι.

«Ναι. Αλλά δε δέχεται κανέναν. Θέλω να πω... δε δέχεται αγνώστους. Δε σας γνωρίζει, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, δε με γνωρίζει, αλλά...»

Η κοπέλα άρχισε να κλείνει την πόρτα.

«Τότε θα είναι προτιμότερο να του γράψετε...»

«Με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να τον δω. Είστε... η δεσποινίς Αρτζάιλ;»

Η κοπέλα το παραδέχτηκε απρόθυμα. «Είμαι η Έστερ Αρτζάιλ, ναι. Όμως ο πατέρας μου δε βλέπει κανέναν... χωρίς ραντεβού, τουλάχιστον. Είναι προτιμότερο να του γράψετε».

«Έρχομαι από πολύ μακριά...»

Η Έστερ παρέμεινε ασυγκίνητη. «Όλοι αυτό λένε. Αλλά νόμιζα

ότι αυτές οι επισκέψεις είχαν τελειώσει επιτέλους». Και μετά πρόθεσε επικριτικά: «Είστε δημοσιογράφος, φαντάζομαι...»

«Όχι, όχι, τίποτα τέτοιο».

Τον κοίταξε καχύποπτα, σαν να μην τον πίστευε.

«Α. Τι θέλετε τότε;»

Πίσω της, πιο βαθιά στο χολ, ο Κάλγκαρι είδε άλλο ένα πρόσωπο. Ένα επίπεδο, άσχημο πρόσωπο. Αν ήθελε να το περιγράψει, θα έλεγε ότι ήταν ένα πρόσωπο σαν τηγανίτα, το πρόσωπο μιας μεσόκοπης γυναίκας με κατσαρά γκριζόξανθα μαλλιά μαζεμένα στο πάνω μέρος του κεφαλιού της. Στεκόταν εκεί και περίμενε σαν δράκος σε επιφυλακή.

«Αφορά τον αδελφό σας, δεσποινίς Αρτζάιλ».

Η Έστερ Αρτζάιλ πήρε μια απότομη ανάσα. «Τον Μάικλ;» ρώτησε, δείχνοντας να μην το πολυπιστεύει.

«Όχι, τον Τζακ».

«Το 'ξερα!» ξέσπασε. «Το 'ξερα ότι ήρθατε για τον Τζάκο! Γιατί δεν μπορείτε να μας αφήσετε ήσυχους; Όλα τελείωσαν με αυτή την υπόθεση. Γιατί συνεχίζετε και τα σκαλίζετε;»

«Δεν μπορείς ποτέ να πεις ότι κάτι έχει τελειώσει πραγματικά».

«Κι όμως αυτό έχει τελειώσει! Ο Τζάκο είναι νεκρός. Γιατί δεν τον αφήνετε ήσυχο; Τελείωσαν όλα. Αν δεν είστε δημοσιογράφος, φαντάζομαι είστε γιατρός ή ψυχολόγος ή κάτι τέτοιο. Φύγετε, σας παρακαλώ. Δεν μπορώ να ενοχλήσω τον πατέρα μου. Είναι απασχολημένος».

Άρχισε να κλείνει την πόρτα και ο Κάλγκαρι έκανε βιαστικά αυτό που έπρεπε να είχε κάνει από την αρχή. Έβγαλε ένα γράμμα από την τσέπη του και της το έτεινε.

«Έχω μια επιστολή εδώ... από τον κύριο Μάρσαλ».

Η Έστερ αιφνιδιάστηκε. Έπιασε διστακτικά τον φάκελο. «Από τον κύριο Μάρσαλ, στο Λονδίνο;» είπε αβέβαια.

Ξαφνικά ήρθε δίπλα της η μεσόκοπη γυναίκα που κρυβόταν στο βάθος του χολ. Κοίταξε τον Κάλγκαρι καχύποπτα· η εμφάνισή της του θύμισε μοναστήρι. Φυσικά, αυτό θα έπρεπε να είναι

πρόσωπο καλόγριας! Της χρειαζόταν ένας κολλαριστός λευκός σκούφος, ή όπως αλλιώς το έλεγαν αυτό το πράγμα, να αγκαλιάζει σφιχτά το πρόσωπό της, και ένα μαύρο ράσο και πέπλο. Ήταν το πρόσωπο όχι ενός πνευματικού ανθρώπου, αλλά μιας δόκιμης μοναχής που σε κοιτάζει επίμονα και καχύποπτα από ένα μικρό άνοιγμα στη χοντρή πόρτα και μετά σου ανοίγει απρόθυμα και σε πηγαίνει στο σαλόνι των επισκεπτών ή στην ηγουμενή.

«Έρχεστε από τον κύριο Μάρσαλ;» είπε.

Ο τόνος της ήταν σχεδόν σαν να τον κατηγορούσε για κάτι.

Η Έστερ κοιτούσε τον φάκελο στο χέρι της. Μετά, χωρίς να πει λέξη, έκανε μεταβολή και ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Ο Κάλγκαρι παρέμεινε στο κατώφλι, κάτω από το επικριτικό και καχύποπτο βλέμμα της δρακοκαλόγριας.

Έψαξε να βρει κάτι να πει, αλλά δεν του ήρθε τίποτα, έτσι είχε τη σύνεση να παραμείνει σιωπηλός.

Σε λίγο ακούστηκε η φωνή της Έστερ, ψυχρή κι απόμακρη. «Ο πατέρας λέει να ανέβει επάνω».

Ο κέρβερους παραμέρισε, κάπως απρόθυμα. Η καχύποπτη έκφρασή της δεν άλλαξε. Ο Κάλγκαρι την προσπέρασε, άφησε το καπέλο του σε μια καρέκλα και ανέβηκε τη σκάλα όπου στεκόταν και τον περιέμενε η Έστερ.

Το εσωτερικό του σπιτιού τού έδωσε μία κάπως αποστειρωμένη αίσθηση. Θα μπορούσε σχεδόν να είναι ένας ακριβός οίκος ευγενίας, σκέφτηκε ο Κάλγκαρι.

Η Έστερ τον οδήγησε σε έναν διάδρομο και στο τέλος του κατέβηκαν τρία σκαλοπάτια. Μετά του άνοιξε μια πόρτα και του έκανε νόημα να περάσει. Μπήκε κι αυτή πίσω του κι έκλεισε την πόρτα.

Το δωμάτιο ήταν μια βιβλιοθήκη και ο Κάλγκαρι ύψωσε το κεφάλι του με μια αίσθηση ευχαρίστησης. Η ατμόσφαιρα σε αυτό το δωμάτιο ήταν πολύ διαφορετική από εκείνη του υπόλοιπου σπιτιού. Έβλεπες ότι ήταν ένα δωμάτιο όπου ζούσε κάποιος, όπου δούλευε και ξεκουραζόταν. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με βιβλία, οι πολυθρόνες μεγάλες, μάλλον φθαρμένες, αλλά άνετες. Υπήρχε

μια ευχάριστη ακαταστασία από χαρτιά πάνω στο γραφείο, βιβλία εδώ κι εκεί πάνω σε τραπέζια. Ο Κάλγκαρι είδε στιγμιαία κάποια να βγαίνει από το δωμάτιο από μια πόρτα στο βάθος, μία μάλλον όμορφη νέα γυναίκα. Μετά η προσοχή του στράφηκε στον άνδρα που σηκώθηκε και ήρθε να τον χαιρετήσει κρατώντας την ανοιχτή επιστολή στο χέρι του.

Η πρώτη εντύπωση του Κάλγκαρι από τον Λίο Αρτζάιλ ήταν ότι έμοιαζε τόσο ισχνός, τόσο διαφανής, που νόμιζες ότι σχεδόν δεν υπήρχε. Ένα φάντασμα! Η φωνή του, όταν μίλησε, ήταν ευχάριστη, αν και όχι δυνατή.

«Ο δόκτωρ Κάλγκαρι;» είπε. «Καθίστε, παρακαλώ».

Ο Κάλγκαρι κάθισε. Δέχθηκε ένα τσιγάρο. Ο οικοδεσπότης του κάθισε κι αυτός απέναντί του. Όλα έγιναν χωρίς καμία βιασύνη, σαν να ζούσε σε έναν κόσμο όπου ο χρόνος είχε πολύ λίγη σημασία. Υπήρχε ένα αμυδρό ευγενικό χαμόγελο στο πρόσωπο του Λίο Αρτζάιλ, όταν μίλησε, ενώ ταυτόχρονα χτυπούσε την επιστολή με το κατάλευκο δάχτυλό του.

«Ο κύριος Μάρσαλ γράφει ότι έχετε να μας δώσετε μια σημαντική πληροφορία, αν και δεν προσδιορίζει τη φύση της». Το χαμόγελό του έγινε πιο βαθύ καθώς πρόσθετε «Οι δικηγόροι προσέχουν πάντα να μη δεσμεύονται για τίποτα, έτσι δεν είναι;»

Ο Κάλγκαρι συνειδητοποίησε με ένα αμυδρό σοκ έκπληξης ότι ο άνθρωπος απέναντί του ήταν ευτυχισμένος. Όχι χαρούμενα ή κεφάλτα ευτυχισμένος, όπως συμβαίνει κανονικά με την ευτυχία, αλλά ευτυχισμένος μέσα σε κάποιο σκοτεινό αλλά ικανοποιητικό δικό του αναχωρητήριο. Ήταν ένας άνθρωπος που δεν τον επηρέαζε ο έξω κόσμος και ήταν ικανοποιημένος με αυτό. Ο Κάλγκαρι δεν ήξερε γιατί του προκάλεσε έκπληξη αυτό, αλλά συνέβη.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να με δεχθείτε», είπε ο Κάλγκαρι. Οι λέξεις ήταν απλώς μια μηχανική εισαγωγή. «Σκέφτηκα ότι ήταν προτιμότερο να έρθω ο ίδιος παρά να σας γράψω». Έκανε μια παύση και μετά, σε ένα ξαφνικό ξέσπασμα ταραχής, είπε: «Είναι δύσκολο... πολύ δύσκολο...»

«Με την ψυχία σας».

Ο Λίο Αρτζάιλ ήταν ακόμη ευγενικός και απόμακρος. Έσκυψε μπροστά. Προφανώς προσπαθούσε να βοηθήσει με τον ήπιο τρόπο του.

«Αφού φέρνετε αυτό το γράμμα από τον Μάρσαλ, υποθέτω ότι η επίσκεψή σας έχει κάποια σχέση με τον άτυχο γιο μου, τον Τζάκο. Θέλω να πω, τον Τζακ. Εμείς τον φωνάζαμε Τζάκο».

Όλα τα λόγια και οι φράσεις που ο Κάλγκαρι είχε προετοιμάσει προσεκτικά είχαν χαθεί από το μυαλό του. Απέμεινε να κάθεται εκεί, αντιμέτωπος με τη φρικτή πραγματικότητα όσων έπρεπε να τους πει. «Είναι τρομερά δύσκολο...» άρχισε να ψελλίζει.

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής.

«Αν αυτό σας βοηθά», παρενέβη ο Λίο επιφυλακτικά, «θα σας πω ότι ξέρουμε πολύ καλά πως ο Τζάκο... δεν ήταν φυσιολογική προσωπικότητα. Ό,τι και να μας πείτε είναι απίθανο να μας εκπλήξει. Όσο τρομερή κι αν ήταν αυτή η τραγωδία, ήμουν ολοκληρωτικά πεπεισμένος από την αρχή ότι ο Τζάκο δεν ήταν απόλυτα υπεύθυνος για τις πράξεις του».

«Φυσικά και δεν ήταν», πετάχτηκε η Έστερ και ο Κάλγκαρι ξαφνιάστηκε από τον ήχο της φωνής της. Προς στιγμήν είχε ξεχάσει την παρουσία της. Η Έστερ είχε καθίσει στο μπράτσο μιας πολυθρόνας λίγο πίσω από τον αριστερό ώμο του. Ο Κάλγκαρι γύρισε το κεφάλι του κι εκείνη έσκυψε παθιασμένα προς το μέρος του.

«Ο Τζάκο ήταν πάντα απαίσιος», είπε εμπιστευτικά. «Έτσι ήταν από μικρό παιδί... Θέλω να πω, όταν θύμωνε. Άρπαζε ό,τι έβρισκε μπροστά του και σου ορμούσε...»

«Έστερ... Έστερ... αγαπητή μου». Η φωνή του Αρτζάιλ ακούστηκε ταραγμένη.

Η κοπέλα ξαφνιάστηκε και το χέρι της ανέβηκε στο στόμα της. Κοκκίνισε και μίλησε με την ξαφνική αμηχανία της νιότης.

«Με συγχωρείτε», είπε. «Δεν ήθελα... το ξέχασα... δεν έπρεπε να πω κάτι τέτοιο... τώρα που είναι νεκρός... τώρα που τελείωσαν όλα και... και...»

«Τελείωσαν οριστικά», είπε ο Αρτζάιλ. «Όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν. Προσπαθώ... όλοι προσπαθούμε να θεωρούμε ότι το παιδί ήταν ανάπηρο. Ένα από τα απροσάρμοστα πλάσματα της φύσης. Νομίζω αυτό το εκφράζει καλύτερα». Κοίταξε τον Κάλγκαρι. «Συμφωνείτε;»

«Όχι», απάντησε αυτός.

Ακολούθησε μια στιγμιαία σιωπή. Η έντονη αρνητική απάντηση είχε αιφνιδιάσει και τους δύο ακροατές του. Του είχε βγει με μία σχεδόν εκρηκτική ένταση. Προσπαθώντας να απαλύνει την εντύπωση που δημιουργήθηκε, ο Κάλγκαρι μίλησε αμήχανα. «Με... με συγχωρείτε. Ξέρετε, δεν καταλαβαίνετε ακόμη».

«Α!» Ο Αρτζάιλ φάνηκε να το ξανασκέφτεται. Μετά γύρισε στην κόρη του. «Έστερ, νομίζω ότι πρέπει να μας αφήσεις...»

«Δε φεύγω! Πρέπει να ακούσω... να μάθω τι συμβαίνει!».

«Μπορεί να είναι δυσάρεστο...»

«Τι σημασία έχει ποια άλλα φρικτά πράγματα μπορεί να έχει κάνει ο Τζάκο;» φώναξε ανυπόμονα η Έστερ. «Όλα αυτά έχουν τελειώσει πια».

Ο Κάλγκαρι έσπευσε να μιλήσει. «Σας παρακαλώ, πιστέψτε με... δεν υπάρχει κανένα θέμα με οτιδήποτε έκανε ο αδελφός σας... Το αντίθετο».

«Δεν κατάλαβα...»

Η πόρτα στο βάθος του δωματίου άνοιξε και μπήκε πάλι στο δωμάτιο η γυναίκα που είχε δει φευγαλέα ο Κάλγκαρι νωρίτερα. Τώρα φορούσε παλτό και κρατούσε έναν μικρό χαρτοφύλακα.

Μίλησε στον Αρτζάιλ.

«Φεύγω τώρα. Υπάρχει τίποτε άλλο...»

Υπήρξε ένας μικρός δισταγμός από μέρους του Αρτζάιλ (είναι άνθρωπος που διστάζει πάντα, σκέφτηκε ο Κάλγκαρι). Μετά έβαλε το χέρι στο μπράτσο της και την τράβηξε πιο κοντά.

«Κάθισε, Γκουέντα», είπε. «Από δω... εεε... ο δόκτωρ Κάλγκαρι. Από δω η δεσποινίς Βον, που είναι... που είναι...» Έκανε μια νέα παύση, σαν να είχε αμφιβολίες. «Που είναι γραμματέας μου

εδώ και μερικά χρόνια». Άλλη μία παύση. «Ο δόκτωρ Κάλγκαρι ήρθε να μας πει κάτι... ή να μας ρωτήσει κάτι... για τον Τζάκο...»

«Να σας πω κάτι», τον διέκοψε ο Κάλγκαρι. «Και, παρότι δεν το συνειδητοποιείτε, κάθε στιγμή που περνά κάνετε τα πράγματα πιο δύσκολα για μένα».

Τον κοίταξαν όλοι με κάποια έκπληξη, όμως στα μάτια της Γκουέντα Βον είδε μια αναλαμπή από κάτι που έμοιαζε με κατανόηση. Ήταν λες και οι δυο τους είχαν μια στιγμιαία συμμαχία, σαν να του έλεγε: *Ναι, ξέρω πόσο δύσκολοι μπορούν να γίνουν οι Αρτζάιλ*.

Ήταν όμορφη γυναίκα, σκέφτηκε ο Κάλγκαρι, αν και όχι πολύ νέα, ίσως τριάντα επτά ή τριάντα οκτώ ετών. Ωραίο σώμα, σκούρα μαλλιά και μάτια, και ένας γενικός αέρας ζωντάνιας και υγείας. Έδινε την εντύπωση ανθρώπου που είναι ικανός και έξυπνος.

«Δεν αντιλήφθηκα να κάνω κάτι που σας δυσκόλευε, δόκτωρ Κάλγκαρι. Σίγουρα δεν είχα τέτοια πρόθεση. Αν μπορούσατε να μπειτε στο θέμα...» είπε με κάποια ψυχρότητα ο Αρτζάιλ.

«Ναι, ξέρω. Με συγχωρείτε γι' αυτό που είπα. Όμως είναι η επιμονή με την οποία εσείς... και η κόρη σας... υπογραμμίζετε συνεχώς ότι όλα έχουν τελειώσει πλέον, ότι τελείωσαν οριστικά. Δεν τελείωσαν. Ποιος είχε πει *Τίποτα δεν έχει διευθετηθεί μέχρι να...*»

«*Μέχρι να διευθετηθεί σωστά*», συμπλήρωσε τη φράση του η δεσποινίς Βον. «Κίπλινγκ».

Του έκανε ένα ενθαρρυντικό νεύμα και ο Κάλγκαρι αισθάνθηκε ευγνωμοσύνη.

«Όμως θα μπω στο θέμα», συνέχισε ο Κάλγκαρι. «Όταν ακούσετε τι έχω να πω, θα καταλάβετε την... την απροθυμία μου. Και όχι απλώς απροθυμία... την οδύνη μου. Κατά πρώτον, πρέπει να σας πω μερικά πράγματα για τον εαυτό μου. Είμαι γεωφυσικός και πρόσφατα πήρα μέρος σε μια αποστολή στην Ανταρκτική. Γύρισα στην Αγγλία μόλις πριν από μερικές εβδομάδες».

«Την Αποστολή Χέις Μπέντλεϊ;» ρώτησε η Γκουέντα.

Ο Κάλγκαρι την κοίταξε με ευγνωμοσύνη.

«Ναι, ήταν η Αποστολή Χέις Μπέντλεϊ. Σας τα λέω αυτά για να σας εξηγήσω ποιος είμαι και για ποιον λόγο τα τελευταία δύο χρόνια δεν ήμουν ενήμερος για... για τα τρέχοντα γεγονότα».

Η Γκουέντα συνέχισε να τον βοηθά. «Εννοείτε... με πράγματα όπως οι δίκες για φόνο;»

«Ναι, δεσποινίς Βον, αυτό ακριβώς εννοώ».

Ο Κάλγκαρι στράφηκε τώρα στον Αρτζάιλ.

«Σας παρακαλώ, συγχωρήστε με αν αυτό είναι οδυνηρό, αλλά πρέπει να επιβεβαιώσω ορισμένες ημερομηνίες. Στις 9 Νοεμβρίου της προπερασμένης χρονιάς, γύρω στις έξι το απόγευμα, ο γιος σας Τζακ Αρτζάιλ... ο Τζάκο, όπως τον αποκαλούσατε... ήρθε εδώ και συναντήθηκε με τη μητέρα του, την κυρία Αρτζάιλ».

«Τη γυναίκα μου, ναι».

«Της είπε ότι είχε προβλήματα και απαίτησε να του δώσει χρήματα. Αυτό είχε ξαναγίνει στο παρελθόν...»

«Πολλές φορές», είπε ο Λίο με έναν αναστεναγμό.

«Η κυρία Αρτζάιλ αρνήθηκε. Ο γιος σας της μίλησε άσχημα, την απείλησε. Τελικά, έφυγε φωνάζοντας ότι θα ξαναγυρίσει και ότι... καλά θα κάνει να του δώσει χρήματα. Είπε: *Δε θέλεις να πάω φυλακή, έτσι δεν είναι;* Και η σύζυγός σας του απάντησε: *Αρχίζω να πιστεύω ότι αυτό μπορεί να είναι το καλύτερο για σένα*».

Ο Λίο Αρτζάιλ ανακάθισε νευρικά.

«Η σύζυγός μου κι εγώ το συζητήσαμε. Ήμασταν... πολύ στενοχωρημένοι για το παιδί. Τον είχαμε σώσει ξανά και ξανά, είχαμε προσπαθήσει να τον βοηθήσουμε για να κάνει μια νέα αρχή. Σκεφτήκαμε ότι ίσως το σοκ μιας φυλάκισης... η πειθαρχία της φυλακής...» Η φωνή του έσβησε. «Αλλά συνεχίστε, παρακαλώ».

Ο Κάλγκαρι συνέχισε. «Αργότερα εκείνο το βράδυ η σύζυγός σας έχασε τη ζωή της. Τη χτύπησαν με ένα σκαλιστήρι του τζακιού. Πάνω στο σκαλιστήρι βρέθηκαν τα δακτυλικά αποτυπώματα του γιου σας. Επίσης είχε χαθεί ένα μεγάλο χρηματικό ποσό από το συρτάρι του γραφείου, όπου το είχε βάλει νωρίτερα η σύζυγός σας. Η αστυνομία συνέλαβε τον γιο σας στο Ντράιμουθ. Τα

χρήματα βρέθηκαν πάνω του, τα περισσότερα ήταν σε χαρτονομίσματα των πέντε λιρών, και πάνω σε ένα από τα χαρτονομίσματα ήταν γραμμένα ένα όνομα και μια διεύθυνση, κάτι που επέτρεψε στην τράπεζα να επιβεβαιώσει ότι ήταν το ίδιο χαρτονόμισμα που είχε δώσει στην κυρία Αρτζάιλ εκείνο το πρωί. Του απαγγέλθηκαν κατηγορίες και ο γιος σας δικάστηκε». Ο Κάλγκαρι έκανε μια παύση. «Η ετυμολογία ήταν φόνος εκ προμελέτης».

Η μοιραία λέξη ακούστηκε βαριά μέσα στο δωμάτιο. Φόνος... Ήταν μια λέξη πνιχτή, που απορροφήθηκε από τις ταπετσαρίες, τα βιβλία, το χαλί... Η λέξη μπορούσε να πνικτεί, αλλά όχι η πράξη...

«Πληροφορήθηκα από τον κύριο Μάρσαλ, τον συνήγορο υπεράσπισης, ότι ο γιος σας, όταν τον συνέλαβαν, δήλωσε πως ήταν αθώος και, μάλιστα, με έναν εύθυμο, για να μην πω αλαζονικό, τρόπο. Επέμενε ότι είχε τέλειο άλλοθι για την ώρα του φόνου, την οποία η αστυνομία τοποθέτησε ανάμεσα στις επτά και τις επτάμισι. Εκείνο το διάστημα, είπε ο Τζακ Αρτζάιλ, έφτανε με στοστόπ στο Ντράιμουθ, αφού τον είχε πάρει λίγο πριν από τις επτά ένα αυτοκίνητο στον κύριο δρόμο από το Ρέντμιν στο Ντράιμουθ, γύρω στα δύο χιλιόμετρα από εδώ. Δεν ήξερε τη μάρκα του αυτοκινήτου... είχε σκοτεινιάσει, στο μεταξύ... αλλά ήταν ένα μαύρο ή σκούρο μπλε σεντάν που οδηγούσε ένας μεσόκοπος άνδρας. Έγινε κάθε δυνατή προσπάθεια να εντοπιστούν αυτό το αυτοκίνητο και ο άνθρωπος που το οδηγούσε, αλλά στάθηκε αδύνατον να επιβεβαιωθούν οι ισχυρισμοί του και οι ίδιοι οι συνήγοροί του είχαν πειστεί ότι ήταν ένα ψέμα που επινόησε βιαστικά ο νεαρός, και μάλιστα όχι πολύ έξυπνο ψέμα...

»Στη δίκη, η κύρια γραμμή υπεράσπισης ήταν οι καταθέσεις ψυχολόγων που προσπάθησαν να αποδείξουν ότι ο Τζακ Αρτζάιλ ήταν πάντα ψυχικά ασταθής. Ο δικαστής ήταν κάπως καυστικός στα σχόλια που έκανε για αυτές τις καταθέσεις, και η ανακεφαλαίωσή του ήταν καθαρά ενάντια στον κατηγορούμενο. Ο Τζακ Αρτζάιλ καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά και πέθανε στη φυλακή από πνευμονία έξι μήνες αφότου άρχισε να εκτίει την ποινή του».

Ο Κάλγκαρι σταμάτησε. Τρία ζευγάρια μάτια ήταν καρφωμένα πάνω του. Ενδιαφέρον και μεγάλη προσοχή στα μάτια της Γκουέντα Βον, καχυποψία ακόμη στα μάτια της Έστερ. Το βλέμμα του Λίο Αρτζάιλ έμοιαζε άδειο.

«Συμφωνείτε ότι αυτή η περιγραφή των γεγονότων ήταν σωστή;» συνέχισε ο Κάλγκαρι.

«Ήταν απόλυτα σωστή», είπε ο Λίο, «αν και δε βλέπω γιατί ήταν απαραίτητο να επαναλάβετε αυτά τα οδυνηρά γεγονότα που προσπαθούμε όλοι να ξεχάσουμε».

«Με συγχωρείτε, έπρεπε να το κάνω. Θα πρέπει να συμπεράνω ότι δε διαφωνείτε με την ετυμηγορία...»

«Παραδέχομαι ότι τα γεγονότα είναι όπως τα περιγράψατε. Δηλαδή, αν δεν κοιτάξει κανείς πίσω από τα γεγονότα, για να το πούμε ωμά, ήταν δολοφονία. Αν όμως κοιτάξετε πίσω από τα γεγονότα, υπάρχουν πολλά ελαφρυντικά. Το παιδί ήταν ψυχικά ανισόρροπο, αν και δυστυχώς όχι με τη νομική έννοια του όρου. Οι νομικοί κανόνες σε τέτοιες περιπτώσεις είναι περιορισμένοι και αναποτελεσματικοί. Σας διαβεβαιώνω, δόκτωρ Κάλγκαρι, ότι η ίδια η Ρέιτσελ, η εκλιπούσα σύζυγός μου, θα ήταν η πρώτη που θα συγχωρούσε το άτυχο παιδί για την απερίσκεπτη πράξη του. Είχε εξαιρετικά προοδευτικές και ανθρωπιστικές αντιλήψεις, και βαθιά γνώση των ψυχολογικών παραγόντων. Εκείνη δε θα τον καταδίκαιζε».

«Ήξερε πόσο απαίσιος μπορούσε να γίνει ο Τζάκο», είπε η Έστερ. «Πάντα έτσι ήταν... Δεν μπορούσε να το ελέγξει».

«Ωστε κανείς σας δεν είχε αμφιβολίες;» είπε αργά ο Κάλγκαρι. «Αμφιβολίες για την ενοχή του, εννοώ».

Η Έστερ τον κοίταξε για μια στιγμή αμίλητη. «Πώς θα μπορούσαμε να έχουμε...» είπε μετά. «Φυσικά και ήταν ένοχος».

«Ουσιαστικά όχι ένοχος», διαφώνησε ο Λίο. «Δε μου αρέσει αυτή η λέξη».

«Επιπλέον, είναι μια λέξη ανακριβής», είπε ο Κάλγκαρι. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ο Τζακ Αρτζάιλ ήταν... αθώος!»

Εγώ είμαι ο οδηγός του αυτοκινήτου...

Έναν χρόνο πριν, ο Τζακ Αρτζάιλ κρίθηκε ένοχος για τη δολοφονία της μητέρας του και καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη. Σε όλη τη διάρκεια της δίκης, ο Τζακ επέμενε ότι το βράδυ του φόνου, ακριβώς την ώρα της διάπραξης του, έκανε οτοστόπ σε έναν άνδρα με σκούρο αυτοκίνητο. Αδυνατώντας η αστυνομία, παρά τις εκκλήσεις, να εντοπίσει αυτόν τον άνθρωπο, θεώρησε τους ισχυρισμούς του Τζακ ψευδείς. Τώρα, ο δόκτωρ Άρθουρ Κάλγκαρι, ο άνδρας που μετέφερε με το αυτοκίνητό του τον Τζακ, επιστρέφει στη χώρα έπειτα από πολύμηνη απουσία. Όμως είναι πια πολύ αργά. Ο Τζακ έχει πεθάνει στη φυλακή από πνευμονία.

Ο δόκτωρ Κάλγκαρι ανακαλύπτει με έκπληξη ότι οι Αρτζάιλ δε χαίρονται καθόλου με τη μαρτυρία του που θα οδηγήσει, έστω και μετά θάνατον, στην αθώωση του Τζακ. Και αυτό μπορεί να σημαίνει μόνο ένα πράγμα: ότι ο δολοφόνος είναι κάποιος άλλος μέσα από την οικογένεια.

AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22511

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ